

Dukai István

Fényben

És ősz lesz újra.
A tél megőrli most is csontomat.
Menekülő vad, vérét a hóra
hullajtja majd a Nap.

Kora ősz katona
rongyosan rongyos térképe fölött:
gazba züllt kukorica hadarja
a megőrült időt.

Ásításuk méri,
birodalmak örök unalma itt.
Mélyölű Európa becézi
kérődző ökreit.

Tükröt izzad a kő.
Szomjúság marja néma számat,
aszály a hallgatásukban égő
nyár végi partokat.

Hősnek kéne lennem.
Betörni a lélek kényes állat.
Árván vacog, vacog a kereszten
még emberáldozat.

Lettem, lám, idegen.
Gyümölcs a levél gyűrött tenyerén,
Isten arany könnyei: hidegen
esőzik rám a fény.

Szemem teléből

Nem lobog már júliusi katlan.
Tarló fésüli a csöndet.
Mint riadt álom, olyan oktalan,
darázs ha virággal csönget,
mint ember dolga, ha csak célja van.

Gyermek, ki nem tudja, mihez kapjon,
bénít sok félbetört munkám.
Félelemmel nézek át a sorson:
kevés szavam mind vall majd rám.
Keveselltem bennük lenni otthon.

Fizetek nyaram képeiért. Kert
zöldjét fény aranya oldja,
minden színt most is szívemben kevert;
hiú a szó, minden sor, ha
nincs remény, hogy ember értsen embert.

Ma már nem hiszem, mit bolond felnőtt,
hogy maradhat büntelennek.
Nézem az őszbe menekvő felhőt:
szemem telében pihen meg –
Isten láthat így: szemből érkezőt.